

SMISEL POSTA

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Drage sestre in bratje, dragi razporočeni. Mir z vami. V postnem času smo. Velika noč je blizu. Pripravimo jo, pripravimo se nanjo z molitvijo, postom in odprtostjo za bližnje. Smisel postnega časa je, da bi vsak izmed nas spet bolj z veseljem sodeloval pri tem kar dela Kristus - se pravi, da bi bil tako Boga vesel kot ga je on, da bi tako računal nanj kot računa On. Skratka, da bi živeli iz Božje ljubezni – iz Kristusovega Duha, ki je v nas, ne pa samo od hrane, ki nam jo je tudi Bog podaril, a to takoj pozabimo in si lastimo vse, tudi samega sebe, kot kos pohištva ali avto. Kako hitro pozabimo na Boga, ki nam je vse podaril in živimo kakor da imamo življenje od hrane. Smrt nam jasno pokaže, da je takšno razmišljanje prevara in laž. Življenje imamo od Boga in smrt in vstajenje nam pokažeta, da ni odvisno od hrane. Hrana je dar, preko katerega se učimo ljubezni in delitve z brati in seveda tudi sami preživimo, dokler je potrebno, da se spremenimo v ljubezen – smrt in vstajenje. Kajti Bog nas je ustvaril po podobi večne Ljubezni.

Lakota nas spominja, da smo Božji in da je Bog naša moč, ne pa hrana. Zato nas post tudi očisti, zbere, razsvetli od znotraj, nam da veselja in jasnosti. Ni pa cilj posta samo telesni post. Ta je le sredstvo za to, da srce spet najde pravo smer, da se spreobrne in živi iz tega kar je v Božjih očeh in srcu. Zato je prvi steber postnega časa molitev v kateri naše srce spet oživi v Božji ljubezni in se zaživi kot dar. Brez molitve tudi post sam po sebi nič ne koristi. Saj se lahko postimo samo zato, da se bo naš ego razpočil od vitke linije, namesto da bi se zavedali, da smo si podarjeni in da Bog skrbi za vse naše in bližnjih potrebe in s tem sodelovali. Postimo se lahko iz čiste zagledanosti vase in narcizma, lahko pa zato, da sprejemamo to kar v resnici smo: Božji smo in sposobni iste ljubezni kot Bog, istega življenja, iste večnosti in iste moči v vseh drobnih stvareh svojega življenja. Bistveni del našega posta je tudi skrb za druge: oko, uho, roke in noge ostarele, bolne, zapostavljene, žalostne, lačne, trpeče, invalide, ločene. V tem duhu nas Papež v letošnji postni poslanici poziva naj odpremo svoja srca in življenje ostarelim. Na ta način vsakdanje življenje postaja veselje. Tega ne morejo dati ne bogastvo, ne oblast, ne posvetna prazna slava.

Dragi razporočeni, bratje in sestre. Z veseljem vas povabim v molitev. Pri maši darujte post in molitev za duhovne in telesne potrebe bližnjih in se pustite poslati k starčku – starki, razporočenemu, osamljenemu, trpečemu na obisk, na pomoč, na poslušanje. Odpoved hrani in raznim razvadam naj nas spomni, da smo Božji in da lahko črpamo iz božje ljubezni, ki je v nas, ne pa le iz prepolnega krožnika, Slovenskih novic, TV, SMSov, svojih uspehov ali neuspehov itd. Za vstajenje gre, ki pa ga ni brez križa in mimo smrti, ampak je prav v križu in v smrti. Smrti lastnemu egoistu, ki mu skušnjava najprej ukrade ljubezen, nato pa še njega samega, druge in svet. Zaradi obilja življenja, ki se iz križa in praznega groba razliva na vse, ki se mu v postnem času odpirajo, pravoslavna Cerkev v tem času še z večjo močjo poje alelujo. Veselite se in živite! Moji ste! Vsak hip in za vedno.